

Шарқ юлдузи

Адабий-бадний, илмий, ижтимоий-сиёсий журнал

1931 йилдан чиқа бошлаган

ЖАМОАТЧИЛИК КЕНГАШИ

Сирожиддин Саййид
Муҳаммад Али
Кенгесбой Каримов
Энахон Сиддиқова
Иқбол Мирзо
Қаҳрамон Куронбоев
Минҳожиддин Мирзо
Жумакул Курбонов
Фармон Тошев
Исажон Султон

Хайриддин Султонов
Маҳмуд Тоир
Гулистон Матёкубова
Шерзод Ирзоев
Ҳаётхон Ортиқбоева
Тоштемир Турдиев
Шухрат Маткаримов
Адҳамбек Алимбеков
Жамолиддин Муслим

Бош муҳаррир – Сирожиддин Рауф

Бош муҳаррир ўринбосари – Азиз Саид

Масъул котиб – Дилором Муротова

Назм бўлими мудири – Икром Отамурод

Наср бўлими мудири – Саид Анвар

Адабиётшунослик бўлими мудири – Ориф Ҳожи

Баҳодир КАРИМ

“Умрим вақтга етди, сенга етмади”

Абдували Қутбиддин деган бир шоир ижоди билан танишганимга роппароса ўттиз йил бўлди. Талабаликнинг ширин орзу-хаёлларига кўмилиб юрган кунларимнинг бирида йўлимдан “Найсон” чикди. Ўқидим, ҳозир ҳам яйраб ўқийман, келгусида ҳам ўқишим аниқ. Чунки Абдували Қутбиддин шеърларида юрак кенгдан-кенг уфқларга йўл олади. Юрак кавурга қафасларидан қанот ёзиб ташқарига учиб чиқади. Шеърнинг айнан ўзи ҳам тушовини узган аргумокдек ўлчовларни, вазн, турок ва қофияларни парчалаб ташлайди. Шоирнинг руҳи, овози, шоирнинг юрак садоси – руҳият ҳапқирешишлари Абдували Қутбиддин шеърларида баралла янграйди.

Мен тушунарсиз сўзларга ҳам дуч келаман. Аммо уларни луғатлардан излаб ўтирмайман. Чунки тополмайман. Айнан бири-бирига қовушмаган иборалар, сўз бирикмалари, мисралар, жумлалар таровати руҳиятга ўзгача ҳарорат ва ҳаловат бағишлайди.

Маънисизга менгаш мисраларида қандайдир маънолар маҳзани мужассамдек туюлади. Хазинага кириш калитини топиш зарур. Абдували Қутбиддиннинг кўнгил хазинасини очадиган калит кўйма соф тиллодан бўлмоғи лозим. Шеърларни, ҳис-туйғуларнинг марварид шодасини англаш учун ўзига хос мезонлар, ўлчов бириклари керак.

Шеърини ўқиган ўқувчи Абдувалига айланади. Шоир билан баравар: “Ҳофиз эмасман, ишқда Абдувалиман гўё” ёки “Лақа-там-там, лай-лай, Абдувалиман хай-хай”, дея сакрайди: юраги бир лаҳзада ишқ дарди билан ёнади.

Абдували – жумбокли шоир. Аммо шоирнинг кўнгил асрорига маҳрам бўлган, “илиқдай қоқиб” берилган “вужуд гавҳари”ни сеза олган одам шеърдан озуқа топади, руҳига куч-қувват олади. Уни англаш учун ўйдошлик, дилдошлик керак. Абдували шеърларидан дил завқланади, юрак алланималарнидир ҳис этади. Адабий-назарий китобларидаги илмиймонанд атамалар унинг шеърларига ном бўла олмаганидан ийманади, уялади, қисинади, қизаринади.

Баҳодир КАРИМ – филология фанлари доктори. 1966 йилда туғилган. Тошкент давлат университетини (ҳозирги ЎзМУ) тамомлаган. “Жадид мунаққиди Ваҳуд Маҳмуд”, “Қодирий қадри”, “Янгилаштириш соғинчи”, “Чўлпон ва танқид”, “Абдулла Қодирий ва герменевтик тафаккур”, “Адабиётшунослик методологияси”, “Руҳият алифбоси” каби адабий-илмий китоблар муаллифи.

Абдували мантик изидан эргашмайди. Абдували оқил ва доно фикрларни, бирор хабар ёки маълумотни шеърга солмайди. Бунга хоҳиши ҳам йўқ. Абдували юрак уришининг ритмидан, туйғулар талошидан шеър тузади...

Биринчи чекиниш: Талабалик йилларимда уни минбарда кўрдим. ЎзМУда. Салкам бутун вужуди билан ўйин тушиб ўқиётган, бошини сўзлари талаффузига мос тебратаётган Абдували Қутбиддиннинг шоирона суврати шунда хайратим деворига муҳрланган эди. Шу университетда энди муаллимликни бошлаб, журналистика факультети талабаларига машғулотлар ўтган маҳалларда Абдували Қутбиддин шеърларидаги дарвешона, сўфиёна кайфиятдан ҳам гапирар эдим. Талабаларимдан бири бориб шу гапларимни айтганида, хурсанд бўлган экан шоир. Оммавийлик ва ҳаммавийлик, оқиллик, донолик ва замонасозлик қилган паллаларда Абдували Қутбиддин ўзига мутлақо ўхшамай қолади. Шу эътибордан расмий бир газетада ёзган оддий хабар-мақоласини ўқиб, ҳаддим сиғиб қўнғироқ қилдим. Сўз мартабасидан, чўнг тахаллуси исрофидан сўзладим. Одам одамга кўзгу. Гапимни оғир олмагандир. Индамади... Кўп ўйлаб юраман. Бировга рўбарў келиб, юзи-кўзига қараб ҳақ гапни айтиш қийин, аммо жонсиз-ҳиссиз гўшакни қулоққа қўндириб оташин бўлиш анча осон. Бугунги тармоқлару ирмоқлар оқимида сузадиган тўда буни яхши билади...

2

Абдувалига девонавашлик, телбалик, сўфиёна ошиқлик ярашади. Шеър ўқишидаги жазава унинг айнан Абдували Қутбиддин деган шоир эканидан, иккинчи бир шоир бундай жўшиб, шиддат ва завқ билан рақслар оғушидан шеър ўқимаслиги, ўқий олмаслигидан дарак беради. Шоирнинг ўзи гўё шеъри билан баробар кўкка учади.

Дейлик, “Кўшиқ” шеърини бошдан охиригача:

*Ер осмонга баробар, осмон ерга баробар,
Еру қуёш кокилин тортиб-тортиб ўйин туш.
Вужудимдан дуд чиқар, дилим аро ўт чиқар,
Девонаман-девона, эй оловим, ўйин туш,*

дея ўқиган одам беихтиёр шоир даъватига кўнади. Қанот ёзади. Титрайди, инграйди, “лов-лов” – ловуллаб, “гур-гурр” – гуриллаб ўйин тушади. Оташнафасликми ё оташпарастлик? Қайсидир тариқатнинг самовий рақсларими ё? Гоҳида жимлиги, сукути ҳам инсонга бағоят ярашади...

Бу ва бундан кейинги гапларни ҳали шоир тирик пайтида қоралаганман. Мақолага режа тузган эканман. Мен бандаи ожиз қайдан билибман Абдували акани Оллоҳ ўз даргоҳига чақириб олишини?.. Шеърлар таҳлилини ёзишга ҳушим йўқ. Хўш, шоирнинг олтмишини кутиб нима қилардим?! Бугун Абдували Қутбиддин йўқ. Унинг ўз шеърини жазава билан ўқишларини кўрмаганлар гапим исботига гувоҳ бўла олмайдилар. Аммо умидим шоирнинг дўстлари, яқинлари мени ёлғончига чиқармайди...

Иккинчи чекиниш: “Матбуотчилар уйи” олдидаги кенг майдонда Абдували Қутбиддин ёлғиз хаёлланиб келаётир. Тўхтади. Саломлашиб гаплашиб қолдик. Тик оёқда бир соатга яқин суҳбат бўлди. Ўтган-қайтган билан иши бўлмади. Саломлар алиги учун бош кимиради. Биров халақит бермади. Икковимиз узоқ суҳбатлашдик.

Мен айнан ўйлаб юрган, хаёлан ўзимга анча яқин бўлган, тасаввуримга кўра ўз шеърларида бепоён кенгликка интилиб ётган шоир тилини топдим гўё. Кўнгил бир яйради.

Гийбатлар сўзланмади, шоир ва адибларнинг ғурбатлари эсланмади. Тоза ва покиза сўз, баланд ва гўзал адабиёт ҳақида гурунг бўлди. Навоий, Бобур, Толстой тўғрисида, Рембо, Хемингуэй ҳақида, Қодирий, Чўлпон, Рауф Парфи, Шукур Холмирза ва яна шу каби ажойиб адибларнинг кўнгил маъволари, фақат ижоди тўғрисида сўзлашдик.

Гурунгдан кейин қуйидаги гапларни ёзган эканман: “Самарқанддаги ажойиб инсон, профессор Муслиҳиддин Мухиддинов домла билан бирга Ургутга, Чорчинорга борган эдим. Шуни айтдим. Бир сесканди. Абдували ака университетдаги сабоқдоши шовотлик Баҳодир Содикни эслади. Жуда билимдонлигини қайта-қайта айтди. Абдували акага И.Кантни ўша Б.Содиқ ўқишга тавсия қилган экан. Абдували ака бошқача, бошқаларга ўхшамайдиган, сўз оқимида, руҳий бир кайфият измида шеър ёзадиган шоир. Икки йилдан кейин олтмишга тўлса, бироз тайёргарлик билан, балки бирор мақола ёзсам керак. Сарлавҳаси “Тушунтириш машклари” бўлар балки. Бошланиши бундай: “Шеър гўзал, уни тушунтириш гўзалликни парчалашдек гап. Аммо шоир билан маърифий суҳбатлар, унинг шеърлари тўғрисидаги айрим таассуротларни ёзиш – бу ҳам зарур бир юмуш. Абдували Қутбиддин – руҳияти кучли шоир. У сўзларни ўйнатади, кўпинча шоир ёзганларини тушуниш қийин. Ҳаддан ташқари куюк метафора, мажоз, рамзга қурилган...” Шеърларини қайта ўқишим керак. Жуда бўлмаса, А.Қутбиддин баҳонасида шеърият ҳақидаги фикрларим баёни бўлажак...” Бу август ўртасидаги суҳбатдан. Орадан бирор ой ўтиб, ушбу мақола қораламасини ёзган эканман. Ҳозир тарашлаб ўтирибман...

Абдували Қутбиддинга жунунлик, тозалик, жўшқинлик хос. Унинг шеърларида мусиқийлик, кўнгилдаги тошқинлик етакчи. Унга “Изоҳсиз луғат” ингиз ҳали ҳам изоҳланмасдан ётибди”, десам, “Сиз ҳам изоҳламадингиз” деди. Начора ўша “Изоҳсиз луғат” деган достонини изоҳлаш, шоир мисралари зимнидаги маъноларни шарҳлаш менинг ҳам қўлимдан келмади. Чунки у манфаатлар, мукофотлар, мансаблар йўли учун шамчироқ қилиб ёзилган достон эмас. Бировнинг кўнглига қараб, кимдир ўқиши ва уқиши учун мўлжаллаб ёзилган эмас. Шоирнинг капалакдек учиб юрган кайфият зарралари сўзлар шаклида қоғозга кўнган. “Изоҳсиз луғат” шоир руҳий дунёсининг тушунарсиз-тушунарли туйғу ва тасаввурларининг маҳсулидир. “Изоҳсиз луғат” достонини шоирнинг ўзи ҳам изоҳлаши қийин. Ўқувчи бошқа маънини англайди, шоир бошқа бир маънони тақдим этади. Устига-устак олимлар ҳам босмақолип фикрлар, илмий-назарий истилоҳлар занжири билан кишанлайди уни. “Изоҳсиз луғат” изоҳланса, таровати кетади. “Изоҳсиз луғат”нинг ўзи изоҳларсиз гўзал.

Рауф Парфининг бир шеърида киш кунда куёш қиров қалами билан деразага чизилган гўзал нақшни эритиб юборганини ёзгани ёдимда қолган. Абдували Қутбиддиннинг “Изоҳсиз луғат”и Наққошнинг ўша деразага бағоят чеварларча чизилган манзарасини эслатади. Қандайдир олимона атамали валдирашлар бу гўзалликка барҳам бериши мумкин. “Изоҳсиз луғат” адабиёт тарихида ёмбидек ётибди. Унга мурожаатлар бўлди. Ҳали унга яна кўп мурожаатлар этилади. Ҳали келажакда сўз заргарлари кўп бора ушбу ёмбидан адабий тилло тақинчоқлар, узуку билакузуклар бунёд қилажак.

Ўша достонни бир ўқинг.

Шоирга ҳис-туйғудан, ишқдан сабоқ бериб шеър ёздириб бўлмайди. Абдували Кутбиддинга биров бундай дарс бермаган. Ўзи-ўзига сабоқ берган, ўзи учун ўзига қоидалар ишлаб чиққан. Адабий-назарий китобларни ўқиб, бармоқ букиб, бўғинлар санаб шеър ёзадиган шоирлар тўдасидан мутлақо фарқ қилади Абдували Кутбиддин.

Унинг шеърларида рухнинг йўлчилиги, рухнинг замин узра, гоҳида коинот қадар, баъзан етти қат осмон ва етти қат ер остига тушиб кетадиган туйғуларнинг тасвири ўйнайди. Шунинг учун унинг шеърларида “ҳайрат эшиги” ҳаёлни орти томонига қараб очилади.

Шунинг учун унинг шеърларини ўқиган ўқувчи беихтиёр:

*Талмир-тилмир кўзларим
Дарё бўлолмай ўтди.
Садақани ишқ, қўлим
Асло сўролмай ўтди.*

Ёки:

*Соҳибдилм – дилоро,
Аййит тўхтасин қарвон.
Най пуфлаган қуюннинг
Энасиби биёбон.*

каби мисралари оҳангига ошифта бўлади. Бутун вужудини тўлдириб олган нафасига бор овозини улайди. Ундош товушлар эзилади, иккиланади, жуфтланади; унлилар кенгаяди, жаранглайди, юксалади, чўзилади. Юрак бўшайди.

Абдували ака битта шеърини “Ҳиссий шеър” деб ноўрин номлаган экан. Чунки унинг бисотида ҳиссий бўлмаган шеърининг ўзи йўқ. Ҳаммаси ҳиссий шеърлар. Барчасида туйғу ва кайфият оқими етакчилик қилади. Бадиий сўз тоғдан тушиб келаётган тушовсиз селга айланади. Ақлни, мантиқни ўз йўлига буриб, ўз измида оқизиб кетади.

Бу мақолани ўқиманг. Чунки мен шоир шеърларини шарҳлаётганим йўқ. Шарҳ ва ифода учун сўз топилмайди. Унинг шеърларини ўқиганда кўнгилни ғаройиб бир туйғу, тушунтириб бериш қийин бўлган, исмсиз ҳислар эгаллаб олади. Гоҳида бу олам унутилади; гоҳида баланд висол тоғига қараб чопиб кетаётган шоирга эргашасиз. Ёки булутлар узра чордана қуриб, заминга тикилиб ўтирган шоир ёнида томошабинга айланасиз.

Шоир шеър айтаётган маҳали баъзан ёнига фаришта келгандек бўлади. Тарозида савоб ва гуноҳлар юкини тортади.

Унинг шеърларида рубобий оҳанг кучли; мазмун ҳам, вазн ва қофия ҳам ички бир тўлқиндан пайдо бўлади. Шунинг учун шеърини сатрларнинг бўлиниши, мисралар зинапоёси сезилмайди. Зинапоялардан чиқиш ва тушиш малол келмайди.

“Ниначи қанотин ҳижоб қилсайди” – инжа бағоят. “Қумуш ғор оғзида вовуллар оққуш” – бу нима дегани? “Субҳлар ҳўплайди патли ҳавони” – бу қандай содир бўлади?

*Балиқнинг тиши-ла тилимни тилдим,
Юрагим урчуқдай уч айлантирдим.*

“Даллигина жаҳони” бор шоир юрагини шундай маҳорат билан чир айлантира олади. Руҳига эргашган “девона ҳаёл” билан агар туф деса, ботқоқ гулистонга эврилади.

*Дунёни тарк этдим, ҳур сафар этдим,
Ёрим-ла туйқусу беҳабар кетдим.
Ўн беш кун тўй бердим
Дорулбақода...
Яйрадим,
Яйрадим,
Яйрадимааа!*

Олтмишига етиб-етмай кетган шоирнинг ўттизга етиб-етмай ёзган бу шеърини сиз қандай тушунасиз?

Тўғри, шеърятдан математик мантиқ излаш уни жўнлаштиради. Шорих баъзан Абдували шеърларидаги нонсенс-мантиқсизликни мантиқли гапга айлантиради. “Бу шеърим ҳаёлдир, бу шеърим ёлғон”. Шеърнинг асли ёлғон. Ёлғон билан ҳақиқат ёнма-ён ёки ичма-ич. Фақат уни топмоқ керак.

4

Хуллас, бу мақолани сиз ўқишингиз учун ёзганим йўқ. Мен бу мақолани ўзим учун ёздим. Ўзимнинг шеърни қанчалар англашимни, сезишимни, билишимни, тушунишимни, тушунтиришимни синаш учун ёздим. Синаб кўрдим. Мен Абдували Қутбиддин шеърларини англамадим, сезмадим, билмадим, тушунмадим. Шунинг учун тушунтира билмадим. Шеър ҳақида кўп нарсани билмаслигимни билдим. Яхшиси, сиз Абдували Қутбиддин шеърларининг айнан ўзини ўқинг..

Мақолага илдирилган хулоса шуки, ўзаро гурунгда шоир шаънига оғзаки яхши гаплар айтдим. Раҳматли бўлганини эшитганимда юракда бир армон кўкарди. Ўз вақтида бу гаплар матбуотда босилса, қувонган бўларди, балки. Энди эса сўзим туганчи анча бошқача: шоирнинг руҳи шод бўлсин...

АБДУВАЛИ ҚУТБИДДИН ПОЭТИКАСИГА БИР НАЗАР

Шавкат
ҲАСАНОВ

Адабиёт оламида бирор-бир чинакам сўз соҳиби йўқки, ўз миллий маънавияти сарчашмаларидан баҳра олмаган бўлса. Албатта, адабиётни адабий алоқаларсиз ва таъсирларсиз тасаввур этиб бўлмайди, гап шундаки, ана шу адабий алоқа ва таъсирлар босқичига миллий адабий анъаналар заминидан ўсиб чиқилади. Бусиз ҳар қандай адабий тажриба, ўзига хос эксперимент пойдеворсиз қурилган уйдек бўлиб қолаверади. Борхеснинг фикрича, наср миллатнинг тафаккурини, шеърят туйғусини тарбиялайди. Миллий тафаккур ва миллий туйғуни тарбиялаш эса, табиийки, миллий адабий анъаналарсиз амалга ошмайди. Шу нуқтаи назардан мумтоз адабиёт билан ҳозирги адабиётни яхлит адабий жараён сифатида ўрганиш бугунги адабиётшунослик олдида турган долзарб ва муҳим масалалардандир.

Шарқ мумтоз шеърятини тили рамзлар, имо-ишоралар, белгилар билан кодланган санъат тилидир. Бунинг учун Алишер Навоийнинг биргина “Лисонут-тайр” асарини эслаб ўтишнинг ўзи кифоя. Бугунги шеърятда ҳам бу анъаналарга ворисийлик кўзга ташланмоқда. Ҳозирги шеърятнинг образлар тизими, ғоявий-бадий кўлами, поэтик олами, унда кечаётган ўзгаришлар ва янгиланишлар жараёни шундай хулосага келишимизга асос беради.

Мумтоз сўз санъатининг замонавий шеърятга таъсирини ўрганишда Эркин Воҳидов, Абдулла Орипов, Жамол Камол, Аксар Маҳкам, Сирожиiddин Саййид, Азиз Саид, Фахриёрларнинг асарлари қатори Абдували Қутбиддин шеърятини ҳам етарлича бой фактик материал бера олади.

Бу шоир мурожаат қилган жанр ва шаклларнинг ранг-баранглигида, асарларининг шаклан пишиқ, мазмунан теран ва салмоқдорлик касб этишида, индивидуал услубининг сержилолигида бирдек намоён бўлади. Абдували Қутбиддин шеърларидан олинган дастлабки таассурот унинг туб моҳиятига унча мувофиқ эмас: жумбоқнамо, крассвордга ўхшаган, узук-юлуқ сатрлар, Аҳмад Аъзам айтганидек, боғланмаган боғланишлар, ритму қофияланиши ҳам ўзига ярашадек... Қайта ўқишга киришиб, унинг поэтик ишораларини илғагандек бўласиз ва лирик изҳорнинг шунақа манерасига ҳам кўника бошлайсиз. Сўз сеҳри, жумла жозибаси, мисра таркиби, фикрнинг зарбулмасал сийрати, анъанавий бўлмаган композицион комбинациялар диққатингизни бир шеърдан иккинчисига тортаверади. Боиси

Шавкат ҲАСАНОВ – филология фанлари доктори. 1967 йилда туғилган. Самарқанд давлат университетининг ўзбек ва тожик филологияси факультетини тамомлаган. “Ёмғирлар мавсуми”, “Қайғудан кейинги кун” шеърини тўпламлари, “Достон ва лирика”, “Ўзбек драматик достони”, “Достон таркиби ва табиати” номли монографиялари чоп этилган.

МУНДАРИЖА	
БАРҲАЁТ СИЙМОЛАР	
МИРТЕМИР. Йўллар ўтиб кетмиш ҳижрон доғида.	4
НАЗМ	
Мирзо КЕНЖАБЕК. Мени ҳам соғинган бирор зот борми?..	20
Хосият БОБОМУРОДОВА. Ҳали юрагимда гулханлар ёнар. ...	53
Қамчибек КЕНЖА. Ўтганлар сардафтарин варақланг бот-бот. ...	63
Гулжамол АСҚАРОВА. Япроққа ёзибман дастхатлар.	69
Даврон РАЖАБ. Кетиб бораман кўзларим илҳак.	113
НАСР	
Ҳаким САТТОРИЙ. <i>Икки ҳикоя</i> . Кўҳна ҳақиқат.	9
Садбаргул.	12
Даврон СУЛТОНОВ. Афсонавий кўзгу сири.	27
Назар ЭШОНҚҮЛ. Тақиқ меваси. <i>Роман (давоми)</i>	74
УНУТМАС МЕНИ БОҒИМ	
Абдували ҚУТБИДДИН. Уфқминдинг, қуёш кетгач йиқиласан. ...	86
ШОИР ҲАҚИДА СЎЗ	
Баҳодир КАРИМ. “Умрим вақтга етди, сенга етмади”.	94
ТАЛҚИН	
Шавкат ҲАСАНОВ, Гулбаҳор ЭРНАЗАРОВА.	99
Абдували Қутбиддин поэтикасига бир назар.	99
АДАБИЁТШУНОСЛИК	
Ҳамидулла БОЛТАБОВ. Ҳазрат навоий ижодидан руҳ олиб... ..	58
Иқболой АДIZОВА. Ноёб жанр.	109
Дамин ТЎРАЕВ. Ботмонқуш қўшиғи ёхуд бир новелла таҳлили.	126
ЁШЛАР ИЖОДИ	
ЖОНТЕМИР. Ўзига айланай ўзимда туриб.	118
ТАДҚИҚОТ	
Равшан НИЯЗОВ. Анъанавий шаклда янги услуб.	130
БУ БЎСТОН САҲНИДА	
Ориф ҲОЖИ. Бир кулиб, ўн ўйлатиб кетмоқучун келдингми, ёр? ...	137
САИД АҲМАД ТАВАЛЛУДИНИНГ 100 ЙИЛЛИГИГА	
Саид АҲМАД. Киприкда қолган тонг. <i>Қиссадан парча</i>	143
МУШОИРА	
Салима УМАРОВА.	152
Собир ЖАББОР.	153
Зухра ЯНГИБОВЕВА.	155
Собир ОЛИМЖОН.	156
Турди ҲАЙДАР.	157
Олия ОРТИҚОВА.	158
Абдукарим ИСЛОМ.	160
Карим ТОШҚУЛОВ.	161
ИЖОДИЙ КЕНГАШЛАРДА	
Мухайё ТЎЛАГАНОВА. Қизикарли асарларнинг ўрни	163
билинаяпти.	163
BOLALAR DUNIYO SI	
Qudrat НIKMAT. Uchib yurar mayin shamollar.	166
ГУЛҚАЙЧИ	
Али ЖАМОЛ. Ошхонанинг мушуги. <i>Интермедиялар</i>	169
Адабий ҳаёт.	174

Шарқ юлдузи

2020

4-сон

Муассис:

**ЎЗБЕКИСТОН ЁЗУВЧИЛАР
УЮШМАСИ**

* Муаллифлар фикри таҳририят ижодий жамоаси нуктаи назаридан фарқланиши мумкин. Таҳририятта юборилган материаллар муаллифларга қайтарилмайди.

Журнал ОАК эътироф этган нашрларнинг 10.00.02 «Ўзбек адабиёти» ихтисослиги бўйича рўйхатига киритилган.

* Журналга обуна даврий нашрларни етказиб бериш билан шуғулланувчи барча ташкилотлар орқали амалга оширилади.

Обуна индекси – 911

Манзилимиз:

100066, Тошкент шаҳри, Бунёдкор шоҳкўча, Адиблар хиёбони, Ўзбекистон Ёзувчилар уюшмаси биноси.

Телефонлар:

231-23-65, 231-23-66, 231-23-68

www.sharqyulduzi.uz

e-mail: sharqyulduzi@umail.uz

sharqyulduzi1931@mail.ru

Босишга рухсат этилди:

Қоғоз бичими 70x108 $\frac{1}{16}$

Офсет босма усулида офсет қоғозда босилди. Босма табоғи 11,0.

Шарти босма табоғи 15,4.

Нашриёт ҳисоб табоғи 17,2.

Адади 1950 нусха.

Буюртма №20

Журнал Ўзбекистон Матбуот ва ахборот агентлигида 05.02.2016 й. 0562-рақам билан рўйхатга олинган.

“PRINT RABEL” МЧЖ

матбаа корхонасида чоп этилди.

Корхона манзили:

Тошкент шаҳри, Олмазор тумани,

Ўрозбоев кўчаси, 35-уй

Журнал ойда бир марта

чоп этилади.

Мусаххихлар:

Дилфуза Маҳмудова

Моҳира Ҳусанова

Саҳифаловчи-дизайнер:

Элёржон Неъматов

Copyright © «Шарқ юлдузи»